

kelig Nedrustningsplan frem, før alle Stater er lige saa overvundne, som Østrig og Tyskland og Bulgarien blev det ved den store Fredsslutning; men der er jo desværre ogsaa god Udsigt til, at det snart kan ske.

Nu ruster man sig ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa paa Vælgermøder til den Kamp, som skal staa om, hvem der skal gaa som Sejrherrer ud af Valget til Foraaret, dette Foraar, hvis Ansigt jo ingen kender, og dette Foraar, som synes at skulle blive saadan, at alt det, vi nu taler om, vil flyve hen som Avner for Vinden. Det er det, der er Sagen, at vi staar ved Randen af en Afgrund, der synes at ville sluge hele den europæiske Kulturverden, hvis ikke den Aand, som Folkeforbundet er et Barn af, faar Overhaand.

Vi har oplevet en tung Tid, men en tungere Tid staar vi overfor, og hvem der kan løfte de Opgaver, der stilles os herhjemme, er der sikkert ingen, der har nogen Mening om. Det bliver hverken dem, der vil prøve at regere med Liberalisme eller Socialisme. Doktriner kan i det hele taget ikke hjælpe i dette Tilfælde, saa lidt som en fascistisk Regering herhjemme. En saadan kan maaske passe for de romanske Lande, men her i de germanske Lande kan en fascistisk Regering eller en fascistisk Regent, for der er jo ikke Tale om en fascistisk Regering, slet ikke tænkes. Det er noget, man kan overlade til en umoden Ungdom at sværme for, men det behøver vi slet ikke at regne med. Hvem der skal være Regering efter Valget, det er der ingen, der kan have nogen Mening om; det skal vi slaas om. Men hvem det end bliver, vil den kommende Regering komme til at staa overfor Opgaver, som ikke nogen dansk Regering nogen Sinde har staaet overfor. Den nuværende Regering, og den tidligere ogsaa, har haft tunge Opgaver, men Opgaverne for den kommende Regering vil blive tungere endnu, og de kan ikke løftes paa anden Maade end ved Samarbejde, et loyalt Samarbejde, under hvilket vi altsaa fastholder vore forskellige Partistandpunkter, som vi ogsaa gør, naar vi er ude som Delegation, men arbejder loyalt sammen. Hvem der saa end kommer som Regering, er der ikke andet at gøre, synes jeg i alt Fald, end at vi alle sammen maa og bliver nødt til at staa Last og Brast med hinanden, som vi gjorde i Dagene omkring den 4. August 1914, og jeg er ikke i Tvivl om, at Forholdene vil blive saadan, at vi

ogsaa vil gøre det. Saa vil den Regering, som kommer, vokse ud over Doktrinerne og Partirammerne, og saa kan vi i alt Fald gøre, saaledes som de normanniske Fiskere gør, naar de gaar ud i en Stormnat, idet de saa beder: Gud bevare os; vor Baad er saa lille, og Havet er saa stort.

Vilhelm Rasmussen: Det var i Onsdags en ren Ynk at se og høre de to ærede Ordførere for Regeringspartierne. Da jeg saa og hørte de to ærede Medlemmer, kom jeg til at tænke paa et Par smaa forpjuskede Fugle, som i ondt Vejr giver et lille Pip fra sig. De to ærede Medlemmer talte ud fra en trykket Stemning, og man havde en Følelse af, at hos de Partier, paa hvis Vegne de to ærede Medlemmer talte, staar Humøret paa Nulpunktet. Det kan jeg for min Del ogsaa godt forstaa. Jeg mener, der er Grund til, at man indenfor Regeringspartierne lider af et yderst daarligt Humør. Det, der for mig er det afgørende Spørgsmaal, og som ogsaa, saa vidt jeg kan tænke mig, Vælgerne vil lægge den afgørende Vægt paa, naar de skal til at tale med om Sagerne, er, om den højtærede Regering og de ærede Regeringspartier har haft Held med sig i deres økonomiske Politik, og hvad den Ting angaar, er det min Opfattelse, at Regeringspartierne har lidt et fuldkomment Skibbrud ved deres økonomiske Politik. Det er ikke til Anbefaling for den siddende Regering, at til Eksempel baade menige Medlemmer af Regeringspartierne og højtærede Ministre evig og altid taler om Balance, om Nødvendigheden af Balance. Det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at de ærede Medlemmer af Regeringspartierne bestandig taler om det, at de ikke kan se, at hver Gang de tager dette Krav i deres Mund, er det en Anklage mod deres egen Finansminister. Det er jo Situationen. Der var nemlig Balance, den Gang den højtærede Minister begyndte sin Virksomhed. Det er ham, der har skabt Underbalancen, og hver Gang man nu paa ny kræver af Ministeren, at Balance skal tilvejebringes, anklager man sin egen Finansminister, fordi han ikke endnu efter saa lang Regeringstid har været i Stand til at tilvejebringe denne Balance.

Værre endnu er det, at de Løfter, som den højtærede Regerings stærkeste Talsmand udstedte forud for Valgene i 1920, i allerhøjeste Grad er gjort til Skamme. Forud for Valgene og forud for Begivenhederne i Paasken 1920 gik der jo